

smukke Fyrstedatter, der drog over de mørke Blande til det store, fremmede Land. Samme Dags Morgen havde Prindsessen modtaget den første Velkomsthilsen udfør russisk Grund, idet de russiske Orlogsmænd gave den danske Kongesalat, og „Standards“ Officerer efter gammel russisk Skik bød hende Brød og Salt. Om Natten ankrede vi et Par Mil fra Kronstadt.

Da Solen stod op den 2de, skinnede den atter paa en stille, speilblank Havflade. Et enkelt Dampskib gik sin rolige Cours, og paa nogle mindre Fartøier hang Seilene slapt fra Masten. Rytten laa næsten skjult i den blaallige Morgentaage, og kun hirt og her skimtede man Skovenes Omrids. „Slesvig“ gav Signal til at lette. Røgsoilerne hvirvlede høit i den klare Luft, Antrene bleve hevne ind, og snart dampede vi mod Kronstadt, som endnu laa skjult i Morgendisken. Et Skib ilede „Slesvig“ imøde, det bragte Storfyrst Constantin, Keiserens Broder.

Vi nærmede os vort Maal. Fæstningens gyldne Spir og grønne Kupler skinnede endelig frem, omgivne af de mægtige Stenforter og Skove af Mæster. Livligere og livligere blev Scenen. Dampskibe kom og gik, Fartøier ilede frem og tilbage. Vi fik Lodser ombord. Toget skulde ordnes — da tog „Peder Strams“ Besætning Afsted med Prindsessen. Fregatten skummede frem og løb op paa Siden af „Slesvig“. Mandfabet stod i Vantene, Officererne paa Commandobroen. „Lenge leve Prindsesse Dagmar!“ lød det fra Chefen, og saa stærkt et Hurra, som halvhjerdhundrede danske Mænd kunne raabe, naar det kommer fra Hjertens Grund, lød ni Gange over Soen, medens Musikken som sidste Karvel atter spillede „S Danmark er jeg født, der har jeg hjemme“, hvorpaa Fregatten drejede af, løb langs Linien og indtog sin Plads i Toget, der nu ilede frem. Tolv prægtige Orlogsmænd, hvoriblandt en Tredækker paa 100 Kanoner og fire Pantserfregatter, behængte med Flag fra Mastetoppene til Vandgangen, og med mandede Mæer, laae i snorlige Række langs den Vej, Dagmar skulde seile, og paa den anden Side af Kronstadt forfattede denne Linie med ti andre Krigsskibe, hvoraf de fleste vare Monitorer. Fra hver russisk Stormast vaiede Dannebrog, men fra „Peder Strams“ Sanct Andreas-Kors; „Slesvig“ førte Kongeslaget. Atter kom et keiserligt Fartoi, der førte Csarens Standard. Keiser Alexander og Storfyrst-Thronfølgeren gik ombord i „Slesvig“. Den første hilste med oprigtig Glæde sin vordende Datter; men desto værre stod jeg for langt borte til at see det uidentificeret straalende Blik, hvormed den kraftige unge Storfyrste hilste sin vordende Brud. De førte hende ombord i deres Skib, og nu var Tegnet givet til Festens Begyndelse og til et i Sandhed storartet Skuespil. Fra over tyve Dampskibe, som brusede frem, hvirvlede Røgen iveiret og pidsedes skummet fra Hjulene, medens Bølgerne fra Bougene og Kjelvandens hvirveler boltrede sig i den lystigste Dans. Fra mange hundrede Kanoner rullede en Lørd af Stud. Styrer af Krudtroget væltede ud fra hvert Fort og hvert Skib, og lagde sig over Havet, som et mægtigt hvidt Slør, mod hvilket den uendelige Mængde af brogede Flag paa de slanke Mastes skinnede muntert i Sollyset. Fra Orlogsmændenes store Besætninger, fra de overfyldte private Dampskibe, som fra de mindste Vaade lød rungende Hurra. De russiske Skibes store Musikcorps istemmede „Kong Christian“, og fra de danske Skibe lød den russiske Nationalhymne, medens Officererne i Galladrage hilse huerandre fra Commandobroerne, idet Skibene glede forbi. Det var en vældig Modtagelse. Det var Selvhørfelsen over 70 Millioner, som bød Velkommen til sin nye Slægtning, og i det samme sagde: „See min Vælde, og Du mit Folk, see hvor stor den Fyrstedatter maa være, som kan optages i mit Huus.“ Men hvor mildnedes al denne knusende Storhed ved følgende Optrin, og hvor langt bedre stod det dog i Harmoni med Festens Dronning, at et Dampskib seilede foran Prindsessens Skib og strøede Blomster paa Vandet. Jeg troer det var en Deputation fra Petersborgs Handelsstand, men ligemeget hvem det var, der viste denne udsøgte Bineh; kan man tænke sig en smukkere Maade at byde en Kvinde Velkommen paa fra et Skib? Keiserdamperen „Alexandrie“, med Prindsessen og hendes Broder ombord, forfattede derpaa Seiladsen forbi Kronstadt og den anden Række Orlogsmænd, som nu udsendte sin dundrende Salut. Reisen gik til Peterhof, Keiserens Lustslot paa Syd siden af Bugten. „Peder Stram“ ankrede derimod tæt ved Kronstadt, og Alt var nu stille, naar undtages at der af og til faldt en mindre Salut. Kun de slagende Skibe, de forbiroende Vaade fulde af festligklædte Officerer og Matroser, samt Krudtrogen, der i flere Timer hang som en Sky over Bugten og skjulte Skysterne, mindede endnu om Festen*). — Var Modtagelsen storartet, havde den imidlertid ogsaa kostet store, ægte russiske Forberedelser. Man tænke sig blot, at den Baaade, der saaledes laa fuldt tallet udenfor Kronstadt, havde været oplagt i Havnen og heelt aftakket mod Vinteren, da der pludselig var kommen Ordre til at ruste den igjen, for at den kunde modtage Prindsessen, og i Lobet af en Uge var den paa Plads. Man

tænke sig, at det havde været forbudt Handelskibene i Havnen at forlade denne i de Dage „Slesvig“ ventedes, for at de ikke skulde vanskeliggøre den alt isorveien vidløftige Seilads i den finste Bugt. Mærkeligt nok indtraf Ankomsten paa en af de største russiske Festsdage, den saakaldte Korsets Dag, da ifølge Sagnet Andreas-Korsen faldt ned fra Himmelen. Maaatte dette være et godt Bærsel!

Loverdagen den 29de holdt Prindsesse Dagmar sit Indtog i St. Petersburg. Jeg har ikke tidligere haft Leilighed til at see den Pragt, som udfoldes af Stormagternes Hoffer ved lignende Anledninger, og kan derfor ikke have nogen bestemt Mening om dette Indtog var mere glimrende end andre; men naar man veed, at det russiske Hof er et af de rigeste og pragtfuldeste i Europa, saa er der dog al Grund til at antage det, og man gjør sig da ogsaa vanskeligt noget Begreb om den Pomp og Udseende, som her medte Diet, i Dragter, Tjenestpersonale, Vogne, Heste, fort i enhver Retning. Billedet af alt Dette maaatte imidlertid males for at anfælgiggøres, idetmindste mægter min Pen det ikke; thi hvad vilde det nytte, at jeg med alle Enkeltheder fortalte om hvordan Toget stred frem igjennem de storartede Gader imellem en Armee af Garderegimenterne; om hvilke Corps, der aabnede og hvilke der sluttede Processionen; om hvormange store Musikcorps der istemmede de nationale Melodier; om Guldkarethernes Pragt, de Guldmøers Staberakker og de gyldne Tjenere; om Cavalcaden af Prindsen og Adelsmand, der omgav den keiserlige Vogn, kort om alle Detaillerne i denne glimrende og livlige Scene, hvad vilde det nytte? Jeg formaade dog ikke derved at gjengive det rette Totalindtryk deraf. For at modtage dette, maa man selv have seet, hørt og følt det Hele. Man maa have seet det Nuværende Prospects Pragtbygninger, behængte med brogede Tæpper og vaierende Flag, Balkoner og Binduer fyldte med elegante Tilskuere, Tagene besatte med Folk, de Tusinder af Mænd, Kvinder og Børn, som bølge bag Militærets Rækker, Sidedagerne fyldte med Omnibusser, Droskyer, Arbeidsvogne og elendige Karrer, besatte med Tilskuere af alle Stænder og i alle Dragter; man maa have seet Solens Spil paa alt Dette, paa Kirkerens gyldne Kupler og Spir, paa tusinde speilblanke Hjelme og Kuirasser, paa Guldoogens fine Forpinger og pragtfulde Baabener, og paa de guldoirkede Seletøier; man maa have seet denne Cavalcade af kraftige Ryttere, straalende af Udseltene og Diamanter paa de dansende Heste; man maa have seet de forskellige Afdelinger af alvordige Isherkesker med deres lave spidse Hjelme og Ringbrynier, af Kosakkerne i deres lange, høirøde Kjortler, med deres Peltsværts Huer hængende tilbage fra de vilde Ansigter, med Landserne i Hænderne, siddende paa Ryggen af deres smaa, kraftige Heste; kort sagt, man maa selv have seet dette hele pragtfulde Optog, der, idet det bevægede sig frem, pasvende kunde sammenlignes med en mægtig Guldkløde, indvirket med Blomster og Udseltene; men fremfor Alt maa man have seet denne Kjædes yndigste Blomst ved Siden af den ædle Keiserinde, og saa hørt den brusende Larm, som fulgte hende overalt, hvor hun drog frem, af Folkets Jubelraab, af Musikens høitidelige Nationalmelodier, Klokkernes Ringen, Hestenes Trampen, Troppernes Marsch, og endelig og især maa man have følt Haab og Frygt ved Tanken om alle disse Tusinders fremtidige Betydning for vor høie Landsmandindes Fremtid. Alt Dette og endnu Mere maa være seet, hørt og følt, for rigtigt at kunne opfatte denne Dag. (Stues.)

De europæiske Fyrstehusenes Slægtskabsforbindelser.

(Luttet.)

I det foregaaende Afsnit have vi omtalt de vigtigste Egenskaber, Fortidens Historie giver os paa Virkningerne af Fyrstegiftermaal, saavel i god som i slet Retning, saavel til Nytte som til Skade for Folkene. Mængden Læser vil maastee sige: „Ja det var den Gang, nu ere Forholdene heelt anderledes!“ Wisnok er en stor Forandring indtraadt i Fyrsternes Stilling til Folkene; deres personlige Indflydelse paa og Deeltagelse i Statsstyrelsen er i høi Grad formindsket, og selv i de Stater, hvor den endnu gjør sig stærkt gjeldende, betragter Fyrsten sig dog i Regelen som forpligtet til i sin Virksomhed at tage mere Hensin til, hvad han anseer for Folkets Lær, end til sine egne personlige Ønsker og Uttraaer, endslige da, at han hovedsagelig skulde lade sin Politik bestemme af Hensin til sin Slægts Interesser. Men dog vilde det være lidet rimeligt, om Slægtskabs-Indflydelse, som i saa lange Tider og paa saa mange Steder, men overalt paa samme Maade, have gjort sig gjeldende, senere skulde have tabt al deres Kraft, og man kan derfor ogsaa selv i vor Tid finde Tilfælde, hvor Fyrsterne have søgt at benytte Slægtskabsforbindelser i politiske Diemedes Tjeneste, eller have troet at virke til Folkets Lær ved at fremme Slægtingers Interesser i fremmede Lande. Vi see saaledes Napoleon den Store ivrig for — ligesom Rudolph af Habsburg i Middelaideren — at styrke sit unge Dynasti ved at skaffe Brødre og Søstre Kroner i fremmede Lande, Holland: Westphalen, Spanien, Toscana og Neapel, og ved at indgifte Slægtinger i

fremmede Fyrstehuse: Broderen Jérôme med en württembergsk og Stedsønnen Eugen med en baierisk Kongedatter, samt Adoptivdatteren Stephanie med Storhertugen af Baden. Og da han forstod sin første Afgielse, var det naturligt ingen Lunde alene for at faae en Livsarving, men nok saa meget for at vinde en østerrigsk Erkehertuginde's Haand. Saasnart Leopold af Sachsen-Koburg var bleven godkjendt som Belgiens Konge, skyndte han sig med at ægte den franske Konges Datter, for at forjone de Interesser, der sølte sig tilhædefatte ved, at Belgien ikke var blevet indlemmet i Frankrig, eller idetmindste havde faaet en fransk Kongesøn — Hertugen af Nemours var udsæet dertil — til Konge. Ligeledes søgte Christian VIII at styrke sine Heftstatsplaner og at vinde Ruslands formeentlige Rettigheder paa visse Dele af Polsten ved at gifte sin Søster, den fjernere Thronfølger, Frederik af Hessen, med den russiske Keisers Datter. Endelig blev, ifkun to Aar før Februarrevolutionen, gaumeldags Hof-Intriger satte i Bevægelse i Spanien i Anledning af Dronningens Ugtetab, idet man fra fransk Side ønskede at gjenoptage, fra engelsk Side at hindre Forjaget fra Ludvig XIV's Tid paa nøie at knytte den franske og spanske Kongeslægter til hinanden, for saaledes at lade „Pyreneerne forsvinde“.

Det kan derfor heller ikke være heelt af Veien at betragte de europæiske Fyrstehusenes indbyrdes Forhold for Dieblikket, vel at mærke ikke de fjernere Slægtsfaber, der udregnes ved Hjælp af Stamtavler og nærmest virke som Rinder, men de Forbindelser, som optaae ved Svogerskab mellem nulevende Personer, og hvis Indflydelse altsaa endnu meget vel kan gjøre sig gjeldende.

Fyrstehusene falde naturligt i fire Grupper, og det letter Oversigten at betragte de romanske Lande først. I Frankrig see vi dens Hæfter, ligesom sin Uds Hoved, gift udenfor Fyrstehusenes Kreds, idet han ved denne Leilighed endog høitideligt erklærede sig for en Parvenu og udaltte sin Hensigt at rette sig derefter. Undstabsfulde Tunger paastod rigtig nok, at han tidligere havde gjort gjentagne Forsøg paa at vinde en Fyrstedatters Haand, og endog henvendt sig til flere af en ringe Slægt. Senere har han forenet sin Fætter, den Thronen nærmest staaende Prinds, Napoleon Jérôme, med Prindsesse Clothilde af det ældgamle Huus Savoyen, og beseglede saaledes det Forbund mellem Frankrig og Sardinien, som har ledet til Italiens Befrielse og jævnyrdige Stilling blandt Europas store Folk. Clothildes Søster er siden bleven Dronning i Portugal, og har derved givet ny Ræring til Tanken om en Forening af den pyreneiske Halvøes tvende Riger, ikke som i det 16de Aarhundrede under det spanske Kongehuus, men under Huset Braganza, forynget ved en Koburgers Giftermaal med den sidste kvindelige Witing. Som Forholdene udsvikle sig i Spanien under Dronning Isabella, der er ligesaa uforbederlig som alle andre Bourboner, kan man ikke finde det underligt, om Ønsker i denne Retning optaae hos det spanske Folk. Modstand vil maastee snarere komme fra Portugiserne, der ikke troe i Kongehusets oprindelige Herkomst at kunne finde tilstrækkelig Sikkerhed imod en Overvældelse fra det langt talrigere Broderfolks Side. Saafremt Udviklingen dog skulde føre en saadan Sammenknytning med sig, ville de tre store romanske Landes Fyrstehuse altsaa være nøie forbundne med huerandre. Af samme Grund har man ogsaa en Tildang tænkt paa at drage de spanske Bourboner ind i denne familieforbundelse ved at gifte Isabellas ældste Datter med en italiensk Prinds: men denne Plan vil neppe vinde Bifald hos den spanske Dronning med hendes legitimistiske Ansuelser og varme Hengivenhed for Haven, hvis Magt Italienerne saa stærkt have indskrænket.

Næst efter de romanske komme Fyrstehusene i Nord- og Vesteuropa, der ogsaa have det tilfælles, at de næsten alle ere af tydske Oprindelse. At dette er Tilfældet med vort eget, er velbekendt, ligesom det ogsaa gjelder for det dermed besvøgende engelske Kongehuus, der tilligemed den hannoverske Sidelinie stammer fra det ældgamle brunsvig-lüneburgske Huus, Welfernes, Henrik Loves U. Ligesom det danske Kongehuus har det engelske lige siden sin Ophøielse paa Thronen stadigt indgiftet sig i tydske Fyrstehuse, i vor Tid især i det koburgske. Hvorvidt dette har øvet nogen væsentlig Indflydelse paa den engelske Regjerings Holdning i den dansk-tydske Strid, er ikke godt at sige; men at det under de engelske Statsmænds deelte Stemning har været uden al Betydning, er lidet rimeligt. Foruden med Koburg er det engelske Kongehuus besvøget med det preussiske og darmstadtiske, idet to Døtre af Dronningen have ægget de to Thronarvinger. I begge Lande paastaaes det, at disse Prindsen tildeels ved deres Ugtetællers Indflydelse ere bundne for mere frifindede Ansuelser, og især i Preussen haabede man i sin Tid, at den engelske Dronningdatter skulde bringe Friheden i Medgift. Den svenske Kongestamme er, ligesom den franske, en ny Slægt. Kongens Fader og Farsfader vare ikke fødte til Thronen, og hans Moder er en Datter af Eugen Beauharnais af Louchtenberg, hvis Slægt jo en Tildang syntes at skulle kappes med Koburgerne om at vinde rige Arvinger. Kong Carl er gift med en hollandsk og hans tvende Brødre med tydske Fyrstedøtre, henholdsvis fra Nassau og fra Altenburg, men intet af disse Ugtetæller kan ventes at ville faae nogen som-

*) Pladsen tillader os først næste Gang at give et Billede af Ankomsten.